

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Közösség a Krisztusban

Dr Nuelsen János püspök 1936. március hó 1-én a budapesti, Felsőerdősor
 5. alatti imateremben elmondott konferenciái beszéde

A konferencia során Krisztus közösségéről elmélkedtünk és azt láttuk, hogy ez két irányban nyilvánulhat meg. Egyrészt Krisztussal, másrészt az emberekkel való közösségben. A Krisztussal való közösségnek nyilvánvalónak kell lenni az emberekkel való közösségben is. Gyakran használjuk ennek megvilágítására az emberi testet. Krisztus

a fő és a benne hívők — a test. Fő és a test és test és fő egy. És ezt a gondolatot úgy világítjuk meg, hogy a Krisztus gyülekezete az Ő teste. Az I. Kor. 12. 7—10. versekben világosan szól erről az ige. Az apostol mondja a korintusi gyülekezetnek: — Ti a Krisztus teste vagytok és tagjai. Ez szép, de merész kép. Ti, kik Krisztusban hívők vagytok és képezitek a testet. Minden hívő a maga életében tagja a testnek. Ez nemcsak a korintusi gyülekezetnek szól, hanem minden időre vonatkozik és így reánk is. Szól nekünk is, kik itt Pesten vagyunk. Ti vagytok Krisztus tagja. Mit akar ezzel mondani? Először azt, hogy minden, ami e világon van, emberek által jöhetett létre. Az épületek, a közlekedési eszközök, gépek, amit körülöttünk itt csodálhatunk a civilizációban, ez mind emberi

kezek eredménye. De mielőtt ez mind megvalósult, egy gondolat formájában született. Gondoljunk a repülőgépre, villanyra, egy szép, művészi alkotásra. Minden egy agyban született. Azután emberi kezek, művészek ezt a gondolatot megvalósították. A szobrász a márványtömbön dolgozik és gondolatban látja a kész szobrot.

Egyszer egy világiállításon voltam. Akkor készítették elő. A raktárban ott volt mindenféle építőeszköz s úgy látszatra az egész egy zürzavar volt. Sokan dolgoztak. Egyik lapátolt, a másik árkot ásott. Nem is lehetett látni, hogy mi lesz belőle. Végül a vezetőm az irodájába vezetett s ott láthattam, hogy minden pontosan tervbe volt

véve és mindazok, kik ott dolgoztak, hozzájárultak, hogy megvalósítsák a mérnök tervét. Semmi sem lett magától. Terv — valóság. A test tagjai véghez viszik a fő akaratát. Nemcsak az építészetben, hanem így van a zenében is. És ha az apostol azt mondja, hogy ti vagytok Krisztus tagjai, akkor ezzel azt mondja, hogy valósítsátok meg Krisztus gondolatait. Ezt várja. Nem az a fő cél, hogy mi jól érezzük magunkat, hogy egyéni erőnkben növekedjünk, ez szép és jó, de a fő dolgot, hogy Krisztus gondolatait véghez vigyük, munkálkodva, hogy terveit megvalósíthassuk. Voltak emberek, kik merész tervvel lepték meg a világot. Egy Nagy Sándor stb. Emberek, kiknek merész tervük volt, más országot meghódítani és világbirodalmat alapítani. E tervük megvalósításához százezreket

Dr Nuelsen János püspök

mozgósítottak. Hadat üzentek. Ilyen merésztervű emberek mindig voltak és minden országban. Itt is vannak ily merész vállalkozók. Például szociális területen. Dolgoznak, kutatják az emberi nyomoruság okait, hogy enyhíthessenek azon. Dolgoznak, hogy egyes terveket megvalósíthassanak. Egyszer egy newyorki ipartelep irodájában voltam. Ott egy

amerikai térképet mutattak. A térképen egy vasutovonal húzódott végig. Ez a vonal végigszelte egész Amerikát, északról-délig. Még nincs megvalósítva e terv, de megvalósításán már ezrek dolgoznak. Egy rész már elkészült. — Nagy autoutakat építenek London és Konstantinápoly között. Azután Afrikán át. Repülő közlekedés tervei látnak szinte naponként napvilágot. E tervek mind-mind emberi agyban születnek és emberi kezek ezrei dolgoznak, hogy azt véghez vigyék. Van sok-sok munkás, ki napról-napra egyhangu munkát végez. Csekélynek látszó munkák és mégis hozzátartoznak egy nagy terv megvalósításához.

De Jézusnál nagyobb tervvel nem jött soha senki. Erről a tervről máig sem feledkeztek meg. Századok óta munkálkodtak e terven és még munkálkodnak ma is az egész világon. Soha nagyobb szabásu tervet nem vetett föl senki. Ott messze, egy kis országban, faluról-falura jár, szegény, pénze, otthona, tekintélye, hivatala nincs. Nem volt valami bölcséleti iskola képviselője, sem valamely politikai párt vezére. Sőt sokan nem is törődtek vele. Kik köréje csoportosultak, szegény halász emberek voltak. És mégis oly szívesen hallgatták. Amit mondott, oly merésznek látszott, hogy meg akarták semmisíteni. Megvádolták, hogy hazájának ellensége. Végül fölfeszítették. Meghalt. Tanítványai szomorkodtak. Az egyik tanítvány azt mondta, hogy oly nagy reményeket fűztünk hozzá és most vége. Igehirdetésének központja — Isten országa. Isten országa olyan értelemben, hogy Isten akarata itt is megvalósuljon és az emberiséget megváltsa bűneitől. Új emberiséget akart kiformálni, melyet nem az önzés, hanem a szeretet ural.

Jézus egy csoportot választott, mint testét, hogy tervét ez valósítsa meg. Egy csoportot, amely bemutatja, hogy mit jelent új embernek lenni. Ezek emberek, kik megszabadultak az önzéstől, a büntől és életüket arra használták, hogy tervét megvalósítsák. Merész terv, mert Jézus nem azért jött, hogy pár ezer, vagy pár millió embert megmentsen meg a kárhozattól hanem azt akarta, hogy **senki** el ne vesszen. E világot akarta megváltani. Azt akarta, hogy itt is Isten akarata érvényesüljön. Minél jobban elmélyedünk e tervben, annál jobban csodálhatjuk. Ezt nem lehet egy mosollyal, egy megjegyzéssel elintézni. Letárgyalni azzal, hogy egy álmodozó volt. Jézus nem volt álmodozó, hanem annak az isteni erőnek kezdete, mit Isten nekünk adni akar. Ezért halt meg, — de voltak emberek, kik követésében egyek voltak, hogy mint tagok szolgálják Őt.

De hogyan valósítsuk meg e tervet? Ti Krisztus tagjai vagytok. Minden egyes egyén tagja e csoportnak s munkálkodik e terven, amely nem külső tartalmi eszközökkel valósítható meg, sem valami politikai programmal. Jézus Krisztus egyháza sem politikai programmal, sem külső hatalmi eszközökkel nem akar dolgozni. Volt idő, amikor így akartak munkálkodni, de Jézus ezt mind elvetette. Az erőszakot Ő nem alkalmazta. A kísértésben is azt mondja: — Nem kérhetnék tizenkét

légió angyalt az én Atyámtól? Nem. Jézusnak más programja volt. Olyan, amit akkor a művelt görögök bolondságnak tartottak, a zsidók botránkoztak fölötte: Jézus tervét a szeretet útján át akarta megvalósítani. Halálával azonban azt hitték, megszűnt. Még a tanítványok is azt gondolták, hogy csalódtak. Sajátságos tünet. Soha semmi esemény olyan nagy hatást nem váltott ki, mint Jézus halála. Annyi embert fölfeszítettek már s ez a Jézus még halála után is itt van közöttünk. Értelmetlen, hogy nem alapított iskolát és mégis pár év alatt ilyen hatást váltott ki.

Egy tudós »A természeti erők legkisebb megnyilvánulása« címen egy könyvet írt. Ebben azt bizonyította, hogy az eddigi tudás szerint, egész kis csekélységekben, nagy erő kihatás származhat. A természetben nincs szükség a nagy hatáshoz, nagy dolgokra, hanem azt sokszor kicsi erőközpontok váltják ki. Az emberiség történetében is a Krisztus által történt változás váltotta ki a legnagyobb hatást és jöttek emberek, kik ezt akarják ugyanazon az uton megvalósítani és nem hatalommal. *Jézus Krisztus teste az által valósítja meg a fő akaratát, hogy a szeretet hatalmával cselekszik. És ez ma is balgaságnak látszik, mikor minden nép jegyverkezik.* Amikor gyilkoló eszközökkel akarnak hatni és terveket tömegekkel megvalósítani, akkor persze döreségnek látszik az, hogy valamit a szeretet által akarjunk elérni. Pedig mégis csak a szeretet tud mindeneken diadalmaskodni. *Csak új ember tud új viszonyokat teremteni, új erőt vinni e szegény osztályba és ez Jézus testének feladata. A halál világába életet vinni. És azért az önzés világába adjuk föl az önző gondolatainkat és vigyünk ez életbe isteni erőt.* Szép feladat. Ti vagytok a Krisztus teste. Mindenki az egyéni feladata szerint *Amikor az emberiség rájön arra, hogy nem jut előre, nekünk kell az Ő akaratát mint testnek cselekedni.* Egy filozófus így írt: — *Három hatalom uralja a világot. Először az erő. A külső hatalom. Ezzel akarják az emberi biztonságot fenntartani, de balul üt ki mindig. Így van ma is. Soha sem követett el az emberiség nagyobb hibát, mint a békekötésnél, hol a hatalmat engedték érvényesülni. A második az ész. Plató ideje óta bölcselletekkel akarták az emberiség boldogulását biztosítani. De máig sem sikerült és nem tanult ebből az ember. Mikor a tömegek nyomorban vannak, nem az ész vezeti őket. Végül van egy harmadik — folytatja ez a filozófus —, amellyel eddig nem próbálkoztak. — A szeretet. Ezt nem egy lelkész mondja, hanem egy tudós, ki évtizedekig kereste az emberiség boldogulásának titkát. Egy kiút van, a szeretet hatalma. És ezért választ Jézus magának testet — gyülekezetet, hogy mindenki e téren a maga feladatát végezze. *Ha új emberek jönnek, akkor jön az új világ is.* Amit e téren tesz valaki, nem a maga erejéből teszi, hanem Jézussal. Így cselekedni, ez a mi feladatunk is. Jézus kioszt egy részt nekünk e munka terén és ad erőt a munkához.*

De hogyan lehet valaki Krisztus testének tag-

ja? Hogyan nyerjük a mi testünket? Velünk szü-
letett és szervesen összefügg velünk. Testünk tag-
jai más viszonyban vannak velünk, mint pl. a
ruhánk. A szemüveg is hasznos, de nem testünk
tagja. Levethetjük. Ha levesszük, nem fáj. Ellenben
nem vehetem ki a szememet. Ez más. Vannak,
kik a hajuktól foszthatják meg magukat és azt
a szekrénybe teszik. Vagy a foguktól. Az eredeti,
természetes fog az érez, fáj. Más, mint a testhez
nem tartozó. Krisztus testének tagja, nem valami
külső változás által lehet valaki. Egy egyház, kon-
ferencia senkit sem tehet Krisztus testének tag-

jává, hanem csak ha a Szentlélek ereje által új
teremtés jön létre. Ha hit által új életet nye-
rünk. Az Krisztus tagja, aki Isten ereje által új
erőt kap.

Kívánom mindenkinek, hogy Jézus Krisztus
tagja legyen, megvalósítva gondolatait. Vezéreljen
lelke bennünket, hogy mint új emberek, magun-
kévá téve terveit, Őt dicsőítsük, mindegyikünk a
maga helyén iparkodjék hozzájárulni annak meg-
valósításához. Erre vágyunk e konferenciái évben
és Ő adja ehhez erejét. Ámen.

(jegyezte: I. j.)

Képek a konferenciáról

A konferenciáról készített jegyzeteimet rendez-
getem. Egy nagy csomó irás. Egész beszédek és
apróbb dolgok, itt-ott az asztalnál, a konferen-
cián, egy-egy magánbeszélgetésnél elhangzott meg-
jegyzések, kis történetek, adatok. Képzetelemben
jegyzeteim megelevenednek és mint egy film, pe-
reg le szemem előtt az egész konferencia. Vára-

sok munka várt rá, de annál jobban kipótolta
később. Mindjárt az első este egy kis változás
történt: Sebele György, a jugoszláviai superinten-
dens, ki az est szónoka lett volna, nem érkezett
meg s helyette Schwarcz Frigyes, a svájci meg-
bizott beszélt. De másnapra itt volt Sebele is és
ő szólhatott hozzánk csütörtökön este és ezentul már
megtarthattuk a sorrendet. A reggeli órákat — csü-
törtökön urvacsora-osztással — kedves püspökünk

Középen ül Nuelsen püspök. Tőle
jobbra Tessény Jakab szuper-
intendens, balra dr. Szalós (Ka-
posvár). Állósor: Tessény-Jakob
mögött Hecker Ádám (Budapest)
mögött Hecker H. (Szeged),
azután Márkus A. I. (Nyíregyháza)
Liebstöckl (Bpest II.), Schmidt I.
(Dombóvár) Sebele Gy. (jugoszlá-
viai intendens) Dobos I., Löbel
I. (Győrköny), Haszits I. (Miskolc),
Schwarc, Fr. (Svájc), Zimre Gy.

kozásteljesebben még alig kezdődött. Kivül harc,
beül félelem — mondja az apostol. De viszont
áldásdusabban is alig végződött, mint az 1936. évi.
Isten kegyelme csodálatosan megnyilatkozott. Az
Ur kitarja karjait, keblére vont. Szívünk az Ő
szívén fölmelegedett. Nem. Lángragyult és meg-
tisztult lélekkel, bo'dog örömmel, megújult munka-
készséggel indultunk a munkamezőre.

De mit akarok indulni? Hiszen még csak
most kezdődik. Még itt látom a püspök komoly,
szelíd tekintetét rajtunk pihenni. Az első este nem

használta fel arra, hogy bőséges lelki táplálékkal
erősítse meg lelkünket s közölje velünk az Ur
tanítását s ugyancsak pénteken este is ő tartott
előadást az előzőleg hirdetett címen. A konferen-
cia vasárnap délelőtti istentiszteletén érte el csüts-
pontját, midőn püspökünk zsufolt imateremben
mondotta el e lap más helyén közölt beszédét.
Német testvéreink énekkara és egy magyar szóló
ének szerepeltek még az ünnepély műsorán. Fél-
tizenkettő volt, mikor püspökünk az elhelyezési
jegyzéket felolvasta. — Változás nem történt, —

kezdte mindjárt a bevezetésben, hogy megnyugtassa a kedélyeket. — De azért én mégis új prédikátorokat szeretnék adni a gyülekezeteknek és új gyülekezetet a prédikátoroknak. — folytatta jelentőségteljes mosollyal. Megértettük és amikor végül elénekeltük, hogy:

Testvérek, föl tehát,
Az Ur munkára hív.
Kövesse Mesterét
Örvendve minden szív.

Nem gondolom, hogy egy prédikátor is lett volna, ki ne megújult, felüdült lélekkel, új elhatározásokkal, új vággyal s odaadással indult volna munkába.

*

Ezzel a konferencia hivatalos része véget ért. A kora délutáni órákban a konferencia tagjai egy áldott imaközösségre jöttek össze, együttesen kérvén az Ur áldását és erejét a munkára s az Ur munkája és egymás iránti szeretettel telt szívek váltak el egymástól. De ezzel még mindig nem ért véget az ünnep. Délutánra megeredt az eső. A testnek nem tetszett, de most a lélek felül-emelkedett a felhőkön, az esőn, a vizen. Az szomjuhozott az élet beszéde után és vágyott a közösségre és a testnek engedelmeskedni kellett. És így történt, hogy a délután 5 órai német és este 7 órai magyar istentiszteletekre a szakadó eső dacára, megtelt a terem. Német testvéreinknél Sebele, Schwarc, Márkus, Szalós, a magyar testvéreinknél Hasits és Márkus prédikátorok tettek szép bizonyosságot az Ur erejéről s munkájáról. És ezzel a testben való együttlévünk valóban véget ért, hogy lélekben együtt lehessünk s egy imaközösségben találkozzunk az Ur előtt. Számomra végül hétfőn egy kézzelfogható emlék maradt. Hasits testvér nálam felejtette az esernyőjét. Nem csoda. Elállt az eső és a márciusi ég mosolyog ránk. Belül a lelkünkben is minden csupa verőfény. Teljesen kiderült. Kinek jut eszébe ilyenkor az esernyő? Hiszen az Ur lelkének tulvilági fénye fűrészt aranyba mindent. Olyan, mint egy álom. Óh, de ne legyen az, hanem élő valóság, erő és maga az élet.

*

Pénteken addig mesterkedtem, míg végre az ebédnél Sebele mellé kerültem. Előző este igen érdekes dolgot mondott a misszió multjából és arról szerettem volna vele beszélgetni. Ha ebédnél elszalasztom, akkor bottal üthetem a nyomát, mert köd előttem, köd utánam, eltűnik. Itt ül mellettem az apró emberke. Ha járás által a láb kopna, akkor ő már alig látszana, mert hiszen már az egész Balkánt bejárta. Mint superintendensnek, gyönyörű területe van. Macedonia. Majdnem kétezer éve, hogy egy éjszaka Pál apostolnak álmában megjelent egy macedon férfiú és kérte őt: »Jer átal Macedoniába és légy segítségül nekünk.« (Csel. 16. 9.) És most, majdnem kétezer év után, ez a kis ember folytatja ott az apostol munkáját, illetve mint superintendens, vezetője az ottani munkáknak. Amint itt ül mellettem, jól szabott ruhá-

ban, gondosan megborotválkozva és fésülve, szépen kötött nyakkendővel a tiszta gallérján, szinte nehéz elképzelni ott, a félvad nép kezdetleges szállásain. Beszélgetünk. Azaz inkább én csak kérdezek és ő beszél:

— Hát igen, a munka? Hogy miképpen is volt akkor? 1912 év őszén tartotta Nuelsen püspök az első konferenciát Magyarországon — Ujvidéken. Ez volt az első Ausztria-Magyarországi misszió évi konferencia. Ekkor a missziónak 7 prédikátora volt. (1 olasz Triesztben, 2 német Bécsben, 1 Budapesten (Funk) és 3 a Bácskában — 2 német, 1 magyar és egy segéd). 1914-ben, mikor kitört a háború, a prédikátorok bevonultak, úgy hogy csak kettő maradt a Bácskában. Az 1918. évi összeomlás azt a látszatot keltette, hogy a methodista misszió is összeomlott. Az első, aki visszajött, Tessényi-Jakob János volt, akivel arról tanácskoztunk, hogyan lehetne a munkát, dacára a nagy prédikátorhiánynak, tovább folytatni? Külfölddel minden összeköttetés megszakadt és a legtöbb állomást csak gyalog lehetett kiszolgálni. Semmiféle támogatásban nem részesültünk s így nem is tudtuk, hogyan lehet az ügyet tovább vinni. 24—36 kilométeres utakat gyalog tettünk meg, hogy a gyülekezeteket fönntarthassuk. Így tápláltuk a közösségeket. Később Drumm Ferdinánd is hazajött a katonaságtól. Közben megérkezett püspökiunktól az első levél, melyben értesít, hogy fönntartani kívánja az összeköttetést velünk. Ez már 1919-ben történt. Ekkor új élet kezdődött a munkában. A magyar munka becesei székhellyel prédikátort kapott, majd a lelkészek visszajöttek. Tehát nincs husz éve, hogy úgy látszott, hogy nincs tovább. És ma? Ma, husz év után: nekünk Jugoszláviában van 14 rendes prédikátorunk, két prédikátorsegéd, egy Bethánia szanatóriumunk hat diakonisszával s van árvaházunk. Az osztrákoknak van 5 prédikátoruk, otthon, gyermeküdülő, Bethánia. És nektek itt Magyarországon van 10 prédikátor, (mind magyar), két segéd, Tábor-szanatórium, diakonisszák. Panaszkozhatunk-e, hogy nehezek a viszonyok? Nem az Ur csodálatos munkája?...

Mialatt én elgondolkoztam, Sebele hamar még bekapott egy darab mákost. A beszélgetés alatt elmaradt az evésben, sietni kellett, mert Schmidt János (állandó előnékes) mindjárt elkezd.

Wir danken dem Herrn. És vége az ebédnek. Nem baj. Én még elgondolkozom Sebele szavainak hatása alatt arról, amit ez az ének magyarában jelent:

Mert jó és örökkévaló a Te kegyelmed.

*

Most meglátom Schwarc Frigyest, a svájci delegátust az ablaknál. Mohón rácsapok: Bruder, te délelőtt a svájci munkáról adatokat olvastál fel. Lennél szives velem közölni egyet-mást a ti munkátokból. — A fiatal svájci prédikátor sietve előhalássza jegyzeteit. — Kérlek szépen. — És azzal olvasni kezdi, olyan gyorsan, hogy alág győzőm írni. — Nekünk Svájcban van 12.911 tagunk, 89 prédikátorunk, 102 kápolna, 37 otthon,

32 helyi prédikátor, 122 lelkiintő, 268 vasárnapi iskola, 1128 vasárnapi isk. tanító, 17.333 vasárnapi iskolás gyermek, 82 ifjúsági egyesület, 136 énekkar 3690 énekessel. — Még valami számokat akart olvasni, de nekem elég volt ez is. Ezek a számok olyan jólesőleg fölmelegítettek. Nem értem, miért mondják akkor a számokra: »rideg számok«?

Még utóljára Tessényi-Jakob ellen követtem el egy szelid »merényletet« — egy klisé-t vettem el tőle, hogy a prédikátor-elhelyezési jegyzéket diszithesem, amint az alábbi ábra mutatja. (I. j.)

A magyar missziói konferencia munkaterületeinek és prédikátorainak jegyzéke az 1936.-37. évre

Szuperintendens és kincstáros: Tessényi-Jakob János, Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. 28.

Budapest I.: Hecker Adám.

Budapest II.: Liebstockl Jenő.

Dombóvár: Schmidt János és segédje: Dobos, János.

Tessényi-Jakob János

Györköny: Löbel János.

Kaposvár: Dr. Szalós Artur.

Kispest: Tessényi-Jakob János és segédje: Zimre Gyula.

Miskolc: Haszits János.

Nyíregyháza: Márkus A. József.

Pécs-Borjád: Dékány Elemér.

Szeged: Hecker Henrik.

A Tábor Diakonissza munka-igazgatója és a Békeharang szerkesztője: Tessényi-Jakob János.

A jugoszláv missziói konferencia munkaterületeinek és prédikátorainak jegyzéke az 1936.-37. évre

Bácskai egyházmegye

Mayr Ferdinánd, egyházmegyei szuperintendens, Novi Vrbas.

Crvenka: Stahl Lorenz.

Novi Sad: Lichtenberger Vilmos.

Novi Vrbas és Osijek: Mayr Ferdinánd.

Pasityevo és Szekics: Grailing Fülöp.

Sremska Mitrovica: Lichtenberger Vilmos.

Bánati egyházmegye

Sebele György egyházmegyei szuperintendens, Petroograd.

Mramorak: Drumm Adolf.

Senta: Takács Antal.

Stari Becej: Takács Antal.

Petroograd és Beograd: Sebele György és Lichtenberger Theodor.

Vrsac: Drumm Ferdinánd.

Déli egyházmegye

Sebele György, egyházmegyei szuperintendens. Bitolj: Kalajlievity Krumiszláv.

Murtino és Monospitovo: Krmasovity Koszta. Radoviste: Daskalovity Vladimir.

Strumica és Kolcsino: Daskalovity Vladimir, Lerch Rudolf és Bozsinovity Mária gyülekezeti testvér.

Veljusa: Egy segéd: Arnautovity Nikola.

Putva Zsivota szerkesztője és missziói kincstárnok: Lichtenberger Vilmos.

A diakonissza munka főtestvére: Szimon Lujza. Az árvaház vezetője: Gabel Krisztina.

Nem bízta magát rájuk

Ján. 2. 24.

Jézust soha nem érte csalódás az emberek részéről. Fájdalommal töltötte el Péter gyávasága, megbotránkozott tanítványai hitetlensége fölött és haragra is gerjedt e miatt, szelid lényét kimondhatatlanul bántotta Judás árulása és ezért lelkileg is sokat szenvedhetett, de csalódás soha nem érte, mert nem bízta magát rájuk. Nem volt Ő világ-fájdalommal eltelt, buskomor férfi, aki megundorodva a világ hitványságától, az emberek gonoszságától, tartózkodóan és bizalmatlanul fordult el tőlük és még az élet derűjénél is sötét borut és fekete viharfelhőket látott. Óh, nem, hiszen mily szeretettel ölelte magához a gyermekeket és a bűnösökkel együtt evett, — de nem bízta magát rájuk. Vajjon miért? Talán lenézte őket? Nem lehet, hiszen Ő választotta ki szegény, megvetett emberek közül tanítványait is, velük járt-kelt, velük élt. Gyűlölte talán őket? Dehogy, hiszen mint az Irás mondja, szerette őket, mindvégig szerette őket és életét adta az Ő juháért. Nem gyűlölet, lenézés, lekicsinylés volt az oka, amiért nem bízta magát az emberekre, hanem Ő olyan összeköttetésben volt az Atyával, hogy az nélkülözhetővé tette azt, hogy az emberekre hatgatozzék.

Vannak olyan kérdések — és éppen a legfontosabbak azok —, melyeket emberek a mi szívünkben sem elüzni nem tudnak, sem megfejténi nem képesek. A boldogság, a békesség, az örökkévalóság nagy kérdéseire az ember a maga erejéből kielégítő választ adni — bármennyire iparkodik is — nem tud, sem a maga, sem más számára, arra csak az Ur képes. A nyomorúság, a bűn, a tehetetlen küzdelem, bűnös szórakozások szomorú zűrzavara éppen abból támad a világ hétköznapi életében, hogy önmagában, vagy emberekben bizik és azokra hagyatkozik olyan kérdésekben, amelyeket csak az Ur tud és akar megoldani és csak azt várja, hogy tehetetlenségünket beismervé, hozzá közeledjünk e megoldásért. Jézus nem bízott emberekben, hanem az Urral intézett mindent. Gyógyítás és ezek táplálása előtt azért nézett

fölfelé és nem oldalt, ezért töltött éjszakákat az Atyával való közösségben. Nem bizta magát rájuk, mert ismerte őket. Tudta, hogy kiben mi lakik. És tudja ma is. Mindnyájukat ismerte és ismeri ma is. Pétertől Judásig nyitott könyv volt előtte a tanítványainak élete és ilyen nyitott könyv a te életed is. Tudta azokról, hogy szegény, bűnös, álhatatlan emberek. Nem bizta magát rájuk és így, mivel az Urban bizott, nem is csalódott.

Mily sokat csalódtunk, mert emberekben biztunk és mily sokat csalódhattak emberek, akik belénk vetették bizalmukat. Mily sokat vártunk és reméltünk emberektől hiába és vártak tőlünk, — szintén — hiába. Mennyi remény, ígélet, terv, melyekben emberekkel kapcsolatban biztunk, vált már szétpattant szappanbuborékká, mert az ember szegényes, nyomoruságos, gyenge és halandó. Hány szülő gyermekében vetett reménye lett semmivé, hány »biztos«-nak vélt, embertől függő állás, ígélet bizonyult, nem is olyan nagyon »biztos«-nak. Azután mily sokan végzetes tévedésbe esnek, azt gondolják, ha az emberekben biznak és az abban vetett reményük meghiusult, tehát visszaélt bizalmukkal, vagy meghalt és nem tölthette be a beléhelyezett reményüket, akkor az Urban csalódtak. Az emberekben való csalódás miatt Istent is elhagynák. Kik talán egy gyülekezetben emberre néztek s most megismerték, Istentől is elfordulnának. Milyen szomorú tévedés és mennyi lelki kár származik ebből. Talán már te is jártál így. Emberekben biztál, keservesen csalódtál és Istenre is megharagudtál. Óh, lépj vissza a keserűségnek erről a kárhózatba vezető utjáról. Tanuljuk meg az Urtól, hogy ne az emberi erőtlenségtől reméljünk számunkra erőt, ne abban bizunk, hanem öbenne, ki fölkinálta magát, mint örök erőforrás az élet nehéz kérdéseiben, akkor nem csalódnunk az emberekben, hanem türelemmel hordozzuk nehézségeinket, mint Jézus is hordozta tanítványait és hordja a mienket is. És ezen a szent teherhordozáson keresztül nem hogy elcsüggednénk, vagy megbotránkoznánk, hanem erőt nyerünk hirdetni az Urban vetett bizalom gyümölcseit.

(l. j.)

Az irigység

Az ókor egyik bölcsét megkérdezték egyszer, hogy miért szomorkodnak oly sokat az emberek? A bölcs így felelt: — Mivel nemcsak saját szerencsétlenségük, hanem a mások boldogsága is sérti és bántja őket. Te tudsz-e örülni az örülőkkel?

Gyümölcsöző élet

Ki elvonultan jól él, de mások lelki előmenetelén nem fáradozik, az kialudt szén. Ki pedig megszentelt életben Jézus világosságát másoknak is megmutatja, az égő lámpa; mely magának és másoknak is világít, (Gerg.) Kialudt szén, vagy égő lámpa vagy?

SZENT MAGVETÉS

Hol életmagot hint a földbe
A zord halál, a Magvető
Az örök Isten szántóföldje
A békekert, a temető.

A tűnő Idő erős karja
Itt egyszer új barázdát szánt
S a sirbarázda eltakarja
A buzát s konkolyt egyaránt.

En Istenem, légy menedékem,
Ha végső percem már közel,
Hogy tudjam: megbocsájtva vétkem
És szent kegyelmed átölel.

S hogy tudjam: nem halál halálom,
Nem borzalom, nem elmulás,
Csak rövid, csendes, édes álom,
Csak magvetés és... semmi más.

Löbel Emma.

HIREK

Az évi konferencia a methodista mozgalom igen jelentős tényezője. A köztiszteletben álló püspök jelenléte, az ő áldott szolgálata mindenkire mély benyomást tesznek. De az igehirdetők imaközössége is érezhető hatást gyakorolnak a gyülekezetre.

Az idei konferencia, amely az elmúlt napokban folyt le, rendkívüli áldást hozott minden tekintetben. Ujra érezhettük hivatásunk jelentőségét és felelősségünk nagyságát. A mai világban nincs semmire nagyobb szükség, mint bizonyágtételre. Az emberek belátták, hogy minden tekintetben szakképesítésre kerültek, de mégis remélik, hogy talán valaki jön, aki kivezeti őket. Ezért fontos, hogy aki az utat megismerte, érezze felelősségét felebarátjával szemben. Tehát nem függ tőlünk. Isten megmásíthatatlan akarata, hogy a világhoz az örömhír eljusson. Mindenki érezze, hogy tőle függ ezen akarat megvalósulása. A konferencia után szívből kívánjuk, hogy ezen új munkaévben minél több embernek megmutathassuk az igazság és öröm útját. Isten velünk van. És Ő akarja, hogy világítsunk a sötétben. Most van a kegyelem ideje, most van a kellemetes idő. Hála és dicsőség az Urnak!

Hecker Henrik szegedi prédikátor január Havában meglátogatta a bácskai és bánáti gyülekezeteinket. Nem valamennyit, de néhányat. Először járt ott életében, éppen azért érdekes, hogy milyen benyomást szerzett az ottani munkánkról. Így ír levelében: »Zentán szép jövőt ígérő munka van. Ez Takács testvér vezetése alatt lendült fel. Esténként 60—70 hallgató volt jelen. Az Igét igen figyelmesen hallgatták. Az ifjuság tevékeny és van itt néhány nagyon jó munkatárs a testvérek között.

— Becsén nagyon kemény a talaj. — Szenttamáson szép óráink voltak. Az első estén az árvalházban a terem zsufolásig megtelt. Már a második estén a németajku testvérek termében tartottuk az evangelizációt. És ez a nagyobb terem szintén teljesen megtelt lelkiileg éhes hallgatósággal. Azokat, akiket meglátogattam, hűséges testvéreknek ismertem meg. — Becskereken 90—100 állandó látogató vett részt. Szép imaközösséget is ápoltunk a gyülekezeteink után, amikor is sokan imádkoztak. Akadt a gyermekek között is kereső lélek, aminek különösen örültem.

Adjunk hálát az Urnak, hogy az Evangélium régi crejét megtartotta és ahol azt hűségesen hirdetjük, mindenütt gyümölcsöt terem az örökkévalóságra. Legyünk hát hűek a reánk bízott adományok felhasználásában és munkálkodjunk szorgalmasan, amíg nappal vagyon. Eljön aztán a pihenés ideje is. De addig végezzük el a reánk bízott feladatot.

A miskolci gyülekezetben február hó 11—16-ig Liebstöckl Jenő budapesti prédikátor tartott szépen látogatott evangelizáló estéket, míg a kispesti német gyülekezetben Márkus József nyiregyházi prédikátor f. hó 1—6-ig hirdette áldásosan az Ur Jézusban való szabadulást és örömet.

Temetés Döbröközön. Január 15-én temettük Gajcsi József testvérünket. Most egy éve, hogy testvérünk nagy betegségéből felgyógyult. Azóta nem szünt meg mindenféle bizonyosságot tenni a Megváltó szeretetéről, ki őt megszabadította és megváltotta minden bűnétől. Egy éven át fáradhatatlanul járt-kelt és rendezte ügyeit. Kikkel valaha haragban élt, azoktól bocsánatot kért és bátran tett mindenki előtt bizonyosságot arról, hogy ő milyen volt azelőtt és mivé alakította át Krisztus. Még Szilveszter éjszakáján sirva adott hálát az Urnak bűnbocsájto kegyelméért és senki sem gondolt arra, hogy mily közel számára a vég. Igen. Ilyen az emberi élet. Ma van — és holnapra elhervad. Az elhunyt kívánságára Konrád György felsőmocsoládi ref. lelkész testvérünk is részt vett temetésén és a sírnál ő bucsuztatta. Mivel Gajcsi testvérünk református volt, örültünk, hogy református lelkész is jelen lehetett e végtisztességnél. Döbröközön egy temetés mindig nagy esemény és most is igen sokan kísérték elhalt testvérünket utolsó útjára. Özvegye, ki maga is beteges, — szomorú szívvel, de az Ur akaratában megnyugodva és a viszontlátás biztos tudatában gyászolja elköltözött élettársát. A mi drága Urunk vigasztalásnak Istene, vigasztalja meg és erősítse testvérünket.

Látszat csal

Miként balga az, aki ha lovat vesz, nem a lovat, hanem a szerszámot nézi, éppen úgy balga ki az embert ruhájáról akarja megítélni. (Sen.)

GONDOLATOK AZ IGÉBŐL

V. Móz. 25. 13.

»Kétféle mérték.« Sajnos, sokszor még háromféle is van. Egyikkel dusan, jól megrakva mérek magamnak. Amit én teszek, az jó. Ilyen az »én«. Másikkal előnyösen mérek azoknak, kik kedvesek nekem. Harmadikkal, akik kevésbé rokonszenvesek előttem.

Óh, Uram, légy Szabadítóm, s adj tiszta igazságot a szívembe, hogy lássam a magam nyofnoruságát és éppen azért irgalommal legyek másokhoz; tudván, hogy Te is oly mértékkel mérsz nekem, mint amilyenel én mérek másoknak.

*

Zsolt. 35. 27.

»Nagy az Ur, Ki kívánja az Ő szolgájának békességét.« Nem vigasztaló-e az az én számomra, hogy az Ur előtt az én kicsiny életem, nem közömbös? Hogy Ő nem egyszerűen szemlélje életemnek, nem tekint el fölöttem, hanem számomra békességet kíván, mit az Ur Jézusban akar nyújtani. És amit Ő kíván, azt elő is segíti s meg is adja, csak nekem kell elfogadnom. Csak én legyek szolgálja s akkor békességet kíván.

Igen. Ha az Ő békéjét kívánom, az Ő szolgájának kell lennem. Hűséges, szorgalmas, szerény, szerény, Uramon csüngő, neki hívó szolgájának, s akkor hallom szelid hangját: »Nem, mondalak: titeket többé szolgáltnak, hanem az én barátainak!« Szívem, alázd meg magad, kívánd te is e békét s vágyakozz e mennyei szózatot hallani.

A halál nem válogat

Egyszer egy hercegi gyermek arra kérte a nevelőjét, hogy beszéljen a halálról: — Ön még fiatal és van még arra elég idő, hogy majd arról beszéljen.

— Nem! Ne mondja. — felelte a kis herceg. — Egyszer kint voltunk a temetőben és azt láttam, hogy ott sokan fekszenek, kik fiatalabbak, mint én.

*

A segítség

Midőn egyszer egy ember a kutba esett, már-már fuldoklott, mikor végre valaki meglátta őt. — Barátom, hogyan estél ide? — kérdezte a szerencsétlentől csodálkozva. — Ne azt kérdezd — nyögte a fuldokló —, hanem arról gondoskodjál, hogy szabadithatsz ki innen. (Aug.)

Nem szoktunk mi is néha túl sokat tépelődni és érdeklődni ott, ahol segíteni kellene?

Róm. 12. 7. **A diakonia lényege**

A diakonia lényege, mint a név mondja, **szolgálat**, és pedig alatta az Ur Jézus Krisztus nevében való szeretet és irgalom szolgálatát értjük. Ezen mondatot, mint a diakóniának meg nem másítható alapját, jól be kell vésni, bár az idők és szellemáramlatok nem nagyon hajlanak a szolgálatra és helyette mindenféle vallásos vagy nem vallásos dolgot állítanak. Diakónia nem csak épülés és kegyes szemlélődés, nem csak világtól való menekülés és quietismus (csendes elzárkózottság); lényege nem is egy magasabb erkölcsiség, talán házasság nélkül, sem érdemesség Isten előtt, sem valamely hivatás és kereset, még kevésbé ellátottság (amint sokan a diakóniát mint egy »biztos révet« tekintik a veszedelemtől fenyegetett élethajó számára, melybe még a veszedelem órájában futnak be), hanem tényleg **szolgálat**. Aki nem akar szolgálni és szíve szerint nem kész magát másokért odaadni, az nem lehet diakonissza. Itt teljes egészében érvényben marad Lőhe mondása:

»Mit akarok? Szolgálni akarok. Kinek akarok szolgálni? Az Urnak, nyomorultjaiban és szegényeiben. És mi a jutalmam? Sem jutalomért, sem háláért nem szolgállok, hanem hálából és szeretetből; jutalmam, hogy szolgálnom szabad.

És ha eközben elveszek? Ha elveszek, hát elveszek — mondá Eszter, a királyné, aki pedig nem ismerte Őt, akinek kedvéért én elvesznék és aki engem elveszni nem enged.

És ha eközben megöregszem? Ugy az én szívem mégis zöldelleni fog, mint egy pálmafa és az Ur betölt majd kegyelemmel és irgalommal.

Elmegyek békességgel és semmi felől nem aggodalmaskodom.«

A diakonisszánál Jézus eme szolgálatának minden egyéb alá van rendelve; ez életének vezető elve, életének tartalma és dicsősége. Ezt mondja: »Ime, én az Urnak szolgáló leánya vagyok.« Csak amennyiben megvan neki az a szolgálni akarása érzelmben és cselekedetben, diakonissza ő; ha mások hasonló munkát végeznek, de nem azért, hogy **szolgáljanak**, hanem hogy **keressenek**, akkor éppen ebben különbözik a diakonissza, a hivatásos betegápolónőtól. A betegápolás, mint kereset, bizonyára tiszteletreméltó hivatás, de más indítókából gyakorolják, mint a diakonisszánál, nevezetesen a létfenntartás végett is; a diakonissza azonban »hálából és szeretetből« szolgál. Itt érvényes eme közmondás: »Ha kettő ugyanazt teszi, azért nem ugyanaz.« És ezen indítók nemessé teszi a szolgálatot és szerfelett nemessé és magassá teszi azt. **Ezen szolgálathoz semmilyen nemtelen, önző indítók ne keveredjék.**

Ilyen szolgálat önzetlenné és Istennek szenteltté tesz; a dicsvágy, pénzsóvárgás és uralomvágy semminő »beretvéja« le ne vágjon abból valamit, 4. Móz. 6, 5, különben úgy történik, mint Sámsonnál, a diakonisszától ereje és dize eltávozik

»és megerőtlenedik és olyan lesz, mint akármely ember«, Birák 16, 17. A diakonissza magát bensőleg mindentől megszabadítja, ami a szolgálatot megerőtleníti, magát a szolgálat szent idealizmusának átadja. Nála ekként kell hangzania: »Akár diakónia, a diakóniában«, Rom. 12. 7.

Németből: T.

SZERKESZTŐI ROVAT

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

Lapunk más helyén egy cikket hozunk »A diakónia lényege« címen. Első pillanatra úgy tűnne fel, mintha ez, kizárólag a diakonisszákat érdekelné és nekik szólna. E cikk a szolgálatról elmélkedik. A keresztyéni élet Jézus Krisztusban való szolgálat, tehát mindenki haszonnal teheti magáévá annak tartalmát, aki egy megszentelt szolgálatkész és nem egy »üdülgetni« akaró hívő életet akar élni.

A beküldött versek körül egy kis bajok vannak. Most helyszüke miatt ezzel bővebben nem foglalkozhatunk. Legközelebb többet. Csak annyit jegyzünk meg, hogy valaki lehet nagyon kedves gyermeke az Urnak, bátor bizonyágtevője, de — nagyon rossz poéta. Viszont mi nem kívánunk költői remekműveket, iparkodunk nagyon enyhén — Krisztusi szempontokat szem előtt tartva — elbírálni a beküldött verseket, de valamely színvonalat mégis csak be kell tartanunk. De — mint említettük — erről legközelebb.

Kérem kedves munkatársaimat, hogy a Békeharang számára küldjenek a munkából rövid jelentéseket. Nemcsak különös alkalmakról szeretnek hallani k. olvasóink. Érdeklőket egész munkánk. Talán egyik-másik jelentés imádkozásra fogja serkenteni a k. olvasót és így indítja majd meg az Ur a munkát nagyobb győzelmek felé.

Budapesten minden csütörtökön este 7 órakor bibliamagyarzatot, minden vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor prédikációt tartunk.

HARMONIUM — kisebb-nagyobb — eladó P 150-tól. Evangéliumi könyvkereskedés, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet. Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt, Üllői út 85 szám. Telefon: 46-9-41.